

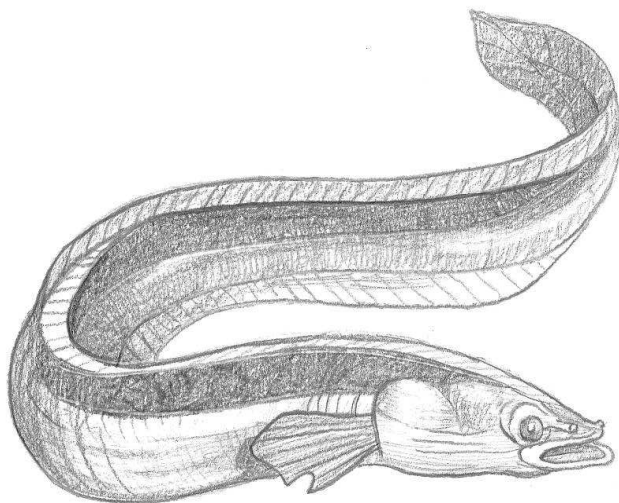
SMARTIE OGEN

EEN AVONTUURLIJK VERHAAL
VOOR LEZERS VANAF 10 JAAR

ELISA MASSCHELEIN

SMARTIE OGEN

Voor Emilia

Tekst en tekeningen: Elisa Masschelein

Omslag: MaryDes Designs

ISBN: 9789403775364

NUR: 283

© 2025 Elisa Masschelein

via Uitgeverij StoryLand

www.storyland.be

WEEK -1

Zondag

Mijn naam is Natan. Als je dat achterstevoren leest, heet ik nog altijd Natan. Woorden die je van voren naar achteren én van achteren naar voren kunt lezen, heten palindromen.

Palindromen: wat dat precies met palingen en dromen te maken heeft, weet ik niet. Misschien heeft een paling wel bijzonder levendige nachtmerries, waarin een *kok* hem in zijn *netten* strikt om hem in de *pap* te gooien en met een *lepel* op te vreten, maar net voor hij de *dood* vindt, komt zijn *redder* aangevaren in een *kajak* en ...

Sorry, eigenlijk wou ik mezelf voorstellen, maar toen raakte ik afgeleid door die palindromen. Hoe ik weet wat palindromen zijn? Onze overbuurvrouw, mevrouw Halinka, heeft het me geleerd. Ze is ontzettend slim. Vanuit mijn slaapkamerraam kijk ik uit over haar veranda van sierlijk smeedijzer. Soms zie ik haar daar in een oorfauteuil brieven schrijven naar haar zus, die in Polen woont, maar meestal speelt ze er piano. Als haar verandadeur op een kier staat en ik ook mijn raam openklap, kan ik meeluisteren. De afgelopen weken oefent ze een stuk 'van Stravinsky, gebaseerd op een gedicht van Edward Lear', vertelde ze me. Ze zingt erbij, met een hoge stem, want ze is een sopraan:

Een uil en een poes varen in een groene boot over de zee. Ze willen trouwen, maar ze hebben geen ring. Dan ontmoeten ze een varken met een ring door zijn neus. Hij wil de ring wel ruilen voor een munt. Nu kunnen de uil en de poes trouwen. Ze dansen in het maanlicht.

Het lied klinkt als een droom, even gek als nachtmerries over palingen die door gewelddadige koks in de pap worden gegooid. Als ik mijn ogen sluit, kan ik echt klotsend water, kattengejank en uilengekrijs horen, maar toch is het betoverend mooie muziek. Het valt moeilijk uit te leggen; je zou erbij moeten zijn, in mijn kamer. Ook het muziekstuk over de uil en de poes is een palindroom, zegt mevrouw Halinka: als je de noten achterstevoren zou zingen, zou het net hetzelfde klinken.

Waar was ik gebleven? O ja, ik wou mezelf voorstellen, maar toen raakte ik weer afgeleid door die palindromen.

Mijn naam is Natan. Ik hou van lezen en van moeilijke woorden. Mijn beste vriendin zit samen met mij bij meester Ferdinand in de klas. Haar naam is Hannah. *Hannah* is ook een palindroom. *Natan* telt vijf letters en *Hannah* telt zes letters. Als er een meetsysteem voor het langste palindroom zou bestaan, zou Hannah dus met een kleine voorsprong winnen. *Meetsysteem* is ook een palindroom.

Weer afgeleid.

Volgende zondag ben ik jarig: ik word negen jaar. *Negen* is ook een palindroom, maar daar ga ik verder niet op in. Mama vraagt al wekenlang wat ik graag wil voor mijn verjaardag. Ik antwoord

telkens: ‘een hond’. Daar wil ze niets van weten: ‘Geen sprake van. Een hond stinkt en laat vuile sporen achter op de sofa. Een hond maakt kabaal. Een hond zou je alleen maar van je schoolwerk afleiden. Wat wil je dan wél voor je verjaardag?’ Maar buiten een hond kan ik niets bedenken. Broertjes of zusjes heb ik niet. Een kleine pup in huis lijkt me wel wat. *Pup* is trouwens een palindroom.

Wat een geluk dat ik Hannah nog heb om mee te spelen. Straks gaan we samen naar het park. Het is een mooi park, met kleurige bloemperken en een oude treurwilg. In het midden ligt een glinsterende vijver vol zwanen met zwierige nekken (ook een palindroom), waar je in de zomer met groene bootjes kunt roeien. Als ik droom over mijn hond, stel ik me voor dat ik hem daar samen met Hannah uitlaat. Hannah gooit een stok in de vijver en mijn hond springt – plons – het water in en valt de zwanen lastig.

Ik probeer nog een week te zeuren. Ik bedoel: mama te overtuigen. Misschien verandert ze nog van gedachten.

WEEK 0

Zondag

Ik lig in bed op de ochtend van mijn verjaardag. Beneden klinkt het geluid van een metalen garde, even later van sissende olie. Dat is mama, die naar jaarlijkse traditie pannenkoeken bakt als verjaardagsontbijt. Ikzelf blijf nog even liggen, om het behaaglijke gevoel te rekken van het moment voor je een pakje openmaakt. Dan trippel ik in pyjama en op kousenvoeten de trap af.

De pannenkoeken liggen ondertussen op een slordige stapel op de eettafel. Mama en papa hebben me de trap af horen lopen. Ze staan in formatie, zij aan zij voor de schoorsteenmantel. Alles aan hun houding verraadt dat ze trots zijn op zichzelf en hun best hebben gedaan wat het cadeau betreft. Ik bereid me voor om blij te kijken, zelfs als het cadeau tegenvalt.

‘Negen is een erg bijzondere leeftijd,’ begint papa plechtig, ‘dus we hebben een erg bijzonder geschenk gekocht. Het is een nieuwe soort, door ontzettend slimme koppen via zorgvuldige kruisingen in labo’s gekweekt.’

Kruisingen? Gekweekt? ‘Is het een hond?’ vraag ik ademloos.

‘Nee,’ werpt mama tegen. ‘Veel beter. Dit huisdier is niet alleen schoon, hij is ook nog eens veel slimmer dan een hond.’

Ze zetten een stap opzij. Eerst zie ik niets. Dan valt het ochtendlicht in een schuine hoek het raam binnen en verschijnt voor de haard het vreemdste wezen dat ik ooit heb gezien. Het is zo lelijk

dat het aandoenlijk wordt. Ik kan hem nog het best omschrijven als een hond met vleermuisoren, maar hij is doorzichtig als een geest. Alleen zijn ruggengraat – langwerpig en glanzend – is duidelijk te onderscheiden. Zijn ogen, die tot nu toe gesloten waren, lichten op: ze zijn lila, veranderen dan van kleur en worden hemelsblauw. ‘Hij is geweldig,’ zeg ik. Ook mijn ogen lichten op.

‘Hoe wil je je nieuwe huisdier noemen?’ vraagt papa.

‘Smartie,’ zeg ik zonder aarzelen, want zijn kogelronde hondenogen, die nu karmijnrood zijn geworden, lijken op Smarties.

‘Piep piep,’ zegt Smartie. Hij lijkt op een hond, maar piept als een muis.

‘Het is mooi weer vandaag,’ merkt papa op. ‘Hoe wil je je verjaardag vieren?’

‘Eerst wil ik Smartie mijn kamer laten zien,’ antwoord ik, ‘en daarna zie ik wel verder.’

Op mijn kamer aangekomen, leg ik mijn nieuwe speelkameraadje op mijn bed en mompel ik: ‘Dus, wat doet een hond zoals jij graag?’

‘Genoeg over mij, vertel me meer over *jou*,’ zegt Smartie. Het beest ziet er zo bizar uit dat ik niet eens verbaasd ben dat hij mensentaal kent. Ik vertel hem alles over mezelf: hoe ik heet, dat Hannah mijn beste vriendin is, alles wat ik jou in het vorige hoofdstuk ook heb verteld. Smartie luistert geduldig. Ik kan mijn blik haast niet van zijn lichtgevende ogen afwenden.

Als mama roept dat het middageten klaar staat, ben ik verbaasd: de tijd is nog nooit zo vlug voorbijgevlogen. Ik werk snel een paar boterhammen naar binnen en spurt dan weer de trap op.

‘Kun je een bal apporteren?’ vraag ik aan mijn wonderhond.

‘Nee,’ zegt Smartie, ‘maar andere spelletjes kan ik wel.’

Hij ademt diep in en blaast ontelbaar veel bubbels uit zijn neusgaten. De bubbels hebben dezelfde bonte kleuren als zijn ogen. Ik moet ze zo snel mogelijk als zeepbellen stukprikken. Het klinkt misschien als een stom spel, maar de felle kleuren en snelle bewegingen maken het eigenlijk erg spannend. Opnieuw: het valt moeilijk uit te leggen, je zou erbij moeten zijn, in mijn kamer.

Algauw valt de avond. Smartie krijgt een slaapplek toegewezen op de schoenenkast in de hal.

‘Welterusten,’ fluister ik. Hij zoemt slaperig.

Ik kijk nog even door het raam naar de overbuurvrouw, die een brief schrijft in haar oorfauteuil. Dan schuif ik de gordijnen dicht, kruip ik onder de lakens en sluit ik tevreden mijn ogen. Het was een fantastische verjaardag.